

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5888/2543

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นาย พินิจ จินตนาภักดี จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 6, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 22, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 23, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 26, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2598 มาตรา 4, พ.ร.บ.วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2598 มาตรา 6, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดตามมาตรา 23 และมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคมฯ มีองค์ประกอบ ความผิดต่างกัน และการกระทำตามฟ้องเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ความผิดตามมาตรา 23 นั้นเป็นความผิดเพราะจำเลยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ส่วน ความผิดตามมาตรา 26 เป็นความผิดเพราะจงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการ วิทยุคมนาคม แม้จะได้รับหรือไม่ได้รับใบอนุญาตก็ตาม การที่จำเลยปรับจนเอาคลื่นความถี่ หมายเลขโทรศัพท์มือถือของผู้อื่นมาใช้กับเครื่องที่จำเลยมีไว้โดยไม่ได้รับใบอนุญาต การกระทำ ของจำเลยจึงเป็นความผิดต่างกรรมกัน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาแต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้ การที่จำเลยมีเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคม โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยไม่ได้รับใบอนุญาตและปรับจนคลื่นความถี่แล้วให้บุคคลอื่นเข้าใช้รับ ส่งสัญญาณติดต่อโดยไม่ได้รับอนุญาต นอกจากจะเป็นการจงใจทำให้เกิดการรบกวนการติดต่อ วิทยุคมนาคมของผู้อื่นแล้ว ยังทำให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ แท้จริงอีกด้วยจึงไม่มีเหตุสมควรที่จะลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคม โทรศัพท์เคลื่อนที่ไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต และจำเลยใช้เครื่องวิทยุคมนาคมรับและ ส่งสัญญาณและเสียงติดต่อกับผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตโดยให้ บุคคลทั่วไปเข้าใช้โดยนำเอาคลื่นความถี่ ซึ่งผู้มีชื่อเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เข้ามาปรับเข้าไว้ใน เครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคมโดยมิชอบแล้วจำเลยให้บุคคลผู้เข้าใช้เครื่องวิทยุคมนาคมดังกล่าว รับและส่งสัญญาณและเสียงติดต่อกับผู้อื่น โดยใช้คลื่นความถี่ดังกล่าว อันเป็นการจงใจกระทำ ให้เกิดการรบกวนขัดขวางต่อการวิทยุคมนาคมของโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้มีชื่อ ขอให้ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4, 6, 22, 23, 26 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และริบของกลางทั้งหมดโดยให้ริบเครื่องวิทยุคมนาคมของกลางไว้ในราชอาณาจักร กรมไปรษณีย์โทรเลขจำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2598 มาตรา 4, 6 (ที่ถูกมาตรา 6วรรคหนึ่ง), 22, 23, 26 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 ให้ริบกระหนกลงโทษ ฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาตจำคุก 6 เดือน ฐานจงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการ วิทยุคมนาคม จำคุก 6 เดือน รวม 2 กระหน จำคุก 12 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์ แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78

คงจำคุก 6 เดือน รัชของกลางทั้งหมดเฉพาะเครื่องวิทยุคมนาคมของกลางให้ไว้ในราชการ
กรมไปรษณีย์โทรเลขจำเลยอุทธรณ์ให้ลงโทษสถานเบาและรอลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 2
พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งมีโทษเท่ากัน
ลงโทษฐานจงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการวิทยุเพียงบทเดียว จำคุก 6 เดือน
ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้วคงจำคุก 3 เดือน นอกจากนี้แก้ไข
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณาและลงชื่อใน
คำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ความผิดตาม
พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 23 และ 26 มีองค์ประกอบความผิดต่างกัน และ
การทำความผิดตามฟ้องเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือความผิดตามมาตรา 23 นั้น
เป็นความผิด เพราะจำเลยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ส่วน
ความผิดตามมาตรา 26 นั้น เป็นความผิดเพราะจงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการ
วิทยุคมนาคม ความผิดฐานนี้แม้จำเลยจะมีโทรศัพท์มือถือโดยได้รับหรือไม่ได้รับใบอนุญาตก็ตาม
หากจงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการวิทยุคมนาคมซึ่งตามคำฟ้องของโจทก์ก็คือ
การที่จำเลยปรับจูนเอาคลื่นความถี่หมายเลขโทรศัพท์มือถือของผู้อื่นมาใช้กับเครื่องที่จำเลยมีไว้
โดยไม่ได้รับใบอนุญาต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามมาตรา 26 แยกต่างหากอีกกรรม
หนึ่ง ถึงแม้ปัญหานี้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย
ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 195 วรรคสอง
ประกอบด้วยมาตรา 225 แต่เนื่องจากโจทก์ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษจำเลยเกินกว่าโทษที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดไว้มีปัญหาวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยว่า สมควรลงโทษจำเลย
สถานเบาและรอลงโทษหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยมีเครื่องรับและส่งวิทยุคมนาคม
โทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบเซลลูลาร์จำนวนถึง 3 เครื่องโดยไม่ได้รับอนุญาต และปรับจูนคลื่นความถี่
แล้วให้บุคคลอื่นเข้าใช้รับส่งสัญญาณติดต่อกับผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น นอกจากจะเป็นการ
จงใจทำให้เกิดรบกวนการติดต่อวิทยุคมนาคมของผู้อื่นแล้วยังทำให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของ
หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่แท้จริงอีกด้วย จึงไม่มีเหตุสมควรที่จะลงโทษสถานเบาและรอลง
โทษให้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติ
วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง, 23, 26 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

สมิตร สุภาดุลย์ · ขวลิท ธรรมฤาษุ · สมชัย เกษขุมพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5888/2543>